

מסורת הש"ס

(א) [סוכ' מ: וש"ג]
(ב) סנהדרין קיב: [סוכה
לה: ג] (ג) [לעיל לו:] (ד) ד"מ
דף נג: סנהדרין קיג. מ"ש
פ"ג [מ"י] זכחם מנ"ה
(ה) [הואיל רש"י:] (ו) [דף
לו:] (ז) [שם:] (ח) [לעיל
לו:] (ט) [דברים יד:]
(י) [דף טו:] (יא) [ש"ל כהר,
ו] [ועי' מו"ק סוכה לה]
ד"ה דלי צע"י (מ) [ש"ל
דושמרתם,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ר"א ב' אלא
לקוח לרבנן ג"ב אינו
נפדה. תמוה לי דלמאי נריך
לוה הוכחה. הא מפורש כן
בהך מתני' עזמה דקמי
בסיפא אייל לא אס אחרת
במעשר שני עזמו שכן
נפדה בריחוק מקום תאמר
לקוח שאינו נפדה בטעור
בריחוק מקום ומדעשיב כן
לרבנן מוכחא דרבנן מרדו
לו כזה:

הגהות מהר"ב

רַנְשׁוּבֹרֶג
 א] בתום ד"ה אח' לחס
 וכו' ורש"ז א' מירק
 דאזענדק לעיל קרא להיאב
 שמה שיפריש יהיה שלו.
 י"ב עין שו"ת שאגת ארי'
 דף פ"ה עמוד דל"ח שזכו
 נגד ש"ס דחולין דף קל"א
 ע"א שאפילו מעמי
 שציראל מויליץ את
 המעשר ע"ז ע':

מוסף רש"י

ר' יהודה אומר יקבר.
דקא סבר לא אליס למתפס
פליונו (ב"מ נג:).

מוסף תוספות

א. ויש לו חלק לכהן או
ללוי באהור תהיה. מוס'
שאלן. ב. משום דאמי
שאם אבארו דרשותא
שאם היה הורן תרומא או
משה היה הורן תרומא
ויהיה פסול. מוס' י"ט.
ז. כיון דלי דרשותא
מחבאהו שלו יוצא ב'
משום מצה. שם. ד. ואינה
נאכלת כח מושבת א. ו
שם. י. שומאה. מוס' שאלן.
ה. דכל מעשר סופו
לאכלל מעשרים. מוס'
ה"ל. ז. דרש מעשר
והאבהו לירושלים
ענין דאך ושם דא הווא.
מוס' שאלן. ז. דמשולחן
אבובא קרי. וכו'. מוס' ה"ל.
ח. ולענין מעשר מירקין
דבעינן שתהא עשויה לשם
אכילה שבעה ימים. מוס'
ה"ל. ז. ללקטן י"ט.

רבינו חננאל

וכן מצה של מעשר שני,
וכן אתרוג של מעשר
שני אין יוצאין בהן ידי
חובה. ודייק מה עיסה
של מעשר שני פטורה
מן החלה דברי ר' מאיר,
וחכמים אומרים חזית,
נימא מדבחה אכלה בהני
נמי פליגי. ודחינן דלמא
הכלל אכל פליגי, ושמי
לכוס דכתיב ערסותיכם
שני, דמה מעשר שני אינו
הקדש הוא והותר לו לאוכל
לבעוט שאלו גזרוהו דא
בעי יני לוקש מזה שיצא
בירושלים. מי אמרין בחול?

כל שעה פרק שני פסחים

וממה של מעשה כו' לדברי ר"מ אין אדם יואל צה. ואפילו לא דריש
ועונו לשון איניות בעיני מנה שלו ולא של גבוה ולקמן פריך מי כתיב
ומתכסה: הכי קאמר לימא. מסייעא הא לכל מילתיה דרב אסי
פלגי באתרוג נמי פליגי: פרי זמני. אבל התם לכס

למעטוי שאול וגזול אצל אחרוג של
מעשר שני האים) דאמייזי ליה לאכילה
נפיק ביה ואפילו לר"מ: דרבי יוסי
הגלילי. דאמר לעיל) יאז זה שאינו נאכל
בצנינות: בחולין. לאחר שנטלה
חלה לא נפיק בחולין ידידה: כי טיבעי
לך לר"ע. דלא דרש חזי ויניהו היתר
במושבות בעי דממעט לעיל) כדורים
מהאי טעמא ומעשר שני ריבה משום
דלית ביה היתר מושבות אפי' לאחר
שנכנס לירושלים אם נטמא כרבי
אאלעזר: לשריפה אולא. דתרומה
טעמא חסורה באכילה ובעודה טעורה
אין לה היתר במושבות משום דמעשר
הוא הוה ובתר דקלטוה מותרות לית
לניה פדייה: או דילמא הואיל ואילו
לא קרא עליה שם חלה אית לה היתר
במושבות. אם נטמא ונפיק השתא נמי
לא פקע תורת מזה מינה משום קריאת
שם חלה דהא חלה בעלמא לא נפקא
ממכלל מזה דנתן מתניתין) והכהנים
בכלה אלא הא לחודה משום דחסורה
במושבות ואמרין הואיל ונפיק:
הלקוח בכסף מעשר שני. צירושלים
גפסך וגו': ואליבא דרבנן. דפליגי
בעליה דרבי יהודה ואמרין לקוח בכסף
ממעשר שנטמא יפדה דאלימא למיתפס
לחיה לא טיבעי לך דאף על גב דהך
חלה לית לה היתר במושבות דכל זמן
שלא נטמא אין לה פדייה צירושלים
ומשנטמא שוב אין לה היתר אכילה
דהא חלה היא אפילו הכי אמרין
הואיל ואילו לא קרא עליה שם הוה
חלה היתר במושבות על ידי טומאה
דנפיק בה אף צירושלים השתא נמי
גפיק כדאמרן צמעה גופיה: יקבר.
לא לקוח בכסף מעשר שני שנטמא
משום דקלישא קדושה ולא אית
למיתפס פדיוניה ואי נמי לא קרא
עליה שם חלה לא הוה ליה היתר
במושבות: מאי מי אמרין הואיל ואי
לא לקוח הוא. כלומר הואיל ומעשר
גופיה דלתי האי ממתיה וקיל
האי מיניה נפקין צמזה ידידה דלית
ליה היתר במושבות על ידי טומאה
הוא דלית לעיל ליה היתר להאי לא חומרה
לגביה אלא חולה הוא משום דלא

הוא אומר: "אולי לא יצא לי להבין את המעשה הזה, אבל אני יודע שיש בו חוכמה גדולה. אני אנס להבין אותו, ואולי אצליח".

ינו, ואומרים מדכתיב ירו יומני בעיני עירם שלכם שתהיה שלכם ממש של חורין ולא של מעשר
אלא את חובו את שמלמם שהן קדישם והורוהו לבעלים לאכלן בירושלים (נ"א): אל של
ירושלם, והן השלמים שהן קדישם נתנו להם (לבעלים). אלא אתרוז את כל תרומי וקולחם של
א, ולא למעוטי אתרוז של מעשר שני. מצה נמי לא כתב מעצמם, ולחם לחם מחלה לא יליך.
שהחלה של מעשר שני בירושלים אליבא ד' עקיבא אתרוז דאז דאז יוצא יד וחובתו בכעשר ש
ומעשר שני נפי, דאי נתמאי פריח ולא כרר אתרוז דאמר נלכח למעשר שני שנתמא שדורין

לח.

אתה יא חם חם. הקשה ה"ר דאורלינ"ש כיון דליפסין לחם לחם דבעינן מזה שלכם אחאי אינטערדיק לעיל'ס למעוטי שלא יא'א בטבל מי שאיסקורו משום זל תאכל חמץ כו' תיפוק ליה דבעי' שלכם וטבל אינו שלכם דהא אתרוגו של דמאי דמכשרי ז"ה בלולב הגזול

(סוכה דף לה:) מפרש התם משום דלי
 צעי מפקר לנכסיה והוי עמי וחזי ליה
 השתא נמי שלכם קרינן ציה משמע
 דטבל גמור לא חשיב שלכם ותי"ר
 אתרוג של טבל לא חשיב שלכם כיון
 שצריך ליתן ממנו לכהן וללוי^א עובינן
 שיהא כל האתרוג של^ב אבל מזה שאם
 אכל כל כך שאם היה נותן ממנו
 תרומה או מעשר ממנה שאכל אכתי
 אכל שיעור מזה חשיב שפיר של^ג
 ורשב"א תיך דליטריך קעיל לקח
 להכיח שמה שפירש יהיה שלו^א כגון
 איס הוה כהן או לוי או ישראל עמי
 ונטל ממנו^ב ככר תרומה ומעשר ראשון
 דשלכם קרינן ציה^ט: **אבל** חזרתו
 דאי משמיא. וזו הסוגיא כמ"ד (מכות
 דף כ.) מחילה קלוט דלוריתא^ד דלי
 מדרבנן לא נהי הימור ופולסו דלי ילאה
 חזן למחילה נפדים אפילו טהורה
 נמי כיון דמדרבנן אין להם פדייה לא
 חשיב נאכל בכל מושבות: **א** דיימא

הואיל ואילו לא קרי דה שם. ממה
לר"י אי אמרת הואיל א"כ צבורים
נמי נאכלין בכל מושבותים הואיל ולא
קרי ליה שם וי"ל דלא דמי דסם
צבורים אינו נאכל בכל מושבותים
אבל הכא שם חלה נאכל בכל
מושבותים וכן שם מעשר לחודיה
נאכל בכל מושבותים הלכך צחלת
מעשר אמר שפיר הואיל ולא קרי לה
שם ועוד הקשה אי אמרת הואיל
מעשר שני נמי נאכל בכל מושבותים
הואיל ולא העלהו לירושלים ואמאי
איצטריך לזקוקא לעיל (דף נ:.) כרבי
אלעזר וי"ל דאי לאו משום דר' אלעזר
לא חשיב שם מעשר שני נאכל בכל
מושבותים משום דהואיל ולא העלהו
לירושלים^א כמו שאין לומר הואיל ולא
קרא לו שם מעשר^ב רבי יהודה
אומר יקבר. טעמיה דר' יהודה משום
דדרש כסף ראשון ולא כסף שני ולכן
אינו נפדה לקוח טהור ברחוק מקום
וה"ה שאין נפדה טמא בקרוב מקום
דתרומתו מחד קרא נפקי מלא מוכל
שאתו ורצון לא דרשו כסף ראשון ולא
כסף שני וספרי דלקוח טהור נפדה
ברחוק מקום וה"ה טמא בקרוב מקום
ושם לנשכ"א דדרש אינו מהונו

(צדק 74 דף מט.) פריך ולא מצניו שטפל חמור מן העיקר והרי מעשר הוא נפדה ולקוח אינו נפדה דתנן הלוקח שנטמא יפדה נטמא אין ולא נטמא לא והיינו ברחוק מקום דכה"ג מעשר עצמו נפדה וצ"ל לא הו' טפל חמור מן העיקר *אלמא לקוח לרבנן נמי אינו נפדה טבור ברחוק מקום ותיכר ר"י דהתם מיירי מדרבנן:

חלוות תורה ודריקין נזיר. נראה לר"י כפ"י דמיירי שלא נשחט עליהם הוצח ולא הוקדשו דלי הוקדשו מיפוק ליה דדעינין מנחתם דגמרינן לעיל לחם לחם^א ועוד דקאמר למכור בשוק ויאלצין בהן משמע דבלא הוקדשו מיירי וה"פ מנה המשתמרת לשם מנה יאלץ וז' משתמרת לשם וצח כשיקדישנה וכן שאין נאכלין אלא ליום אחד אקרא^ב דמשתמרת סמיך^ג דדעינין שתהא נשמרת לעצם שבעה והא דפריך ותיפוק ליה שאין נאכלין באנינות ושאין נאכלין בכל מושבות ה"פ שאין נעשה לאכול בכל מושבותיהם ויהי כיון דלא כתב בהדיא פסול דמנחתם לא שייך למיפוק הכי:

וזת

על ידי משקן (פי' שנחשב למשקן ולא במים). והא דהאני יוצאין בספונגין שנעשה ע"י ידי
 המאויז מלח' עליהם כו'. ובהאור מלח' תחתיה. הרחיק וכפון חביקה שלא ע"י ידי
 בתחת חלה. ר' שמואל בר נחמן שמע מלח' כלתון מן הדין קרא. וקם חטט שורה ושעורה
 במכשומה, שררה זו שבלות שורע, ולמה נקרא שמע שורה שהיא עשירה ששורה, ושעורה
 ויבוסטא לא כוסטין, ובהלכות דאן גבולות של חסם, וכו' יבדוקו מדין בקבלת אמר ר' יצחק
 אבי יונת, כמי שהיה של דבר תורה, ויבדוקו ידיו עשאו לעצמנו אי יצאו אהר

קנא א מ״י פ״ו מהל'
מנא הלכה ח:
קנב ב מ״י פ״ח מהל'
לולב הלכה ב:
קנב ג מ״י פ״ו מהל'
מנא הל' ז טו״ש״ע
ק״ח ס׳ מנד סעיף ד:
קנר ד מ״י פ״ו מהל'
מעשר שני הל' א
עשר:
קנה ה ו מ״י פ״ו מהל'
מנא הלכה ט:

תורה אור השלם

ראשית ערשכם
וליה תרמוה
תרומת גרן כן תרמו
תתה: מוכרם טו כ
ולקחתם לכם ביום
אששון פרי עץ הדר
אפת תמרים וענף עץ
בנה וערבי נחל
ששתכם לפני יי
וליהם שבעת ימים
יקרא: וקרא מ כ
לא תאכל עליו המץ
וצעות מים תאכל עליו
ובעות לך עני כ
חפוזן קצאת מארץ
ערים למען תזכר את
שם צאתך ממצרים
למי תהיה:

דברים טז ג
וְהָיָה בְּאַבְלָכְכֶם מִלָּחֶם
אֶרֶץ תִּרְיָמוֹ תִּרְוֹמָה
בַּמִּדְבָּר טו יט

יִרְיֵנוּ חֲנוּאֵל (הַמְּשִׁיר)

[illegible]

מִי הוֹאֵל לֹא אֲמַרְנָה
מִי מֵרַב אֲמַתְבָּרָא שֶׁ
שֶׁשֶׁר, כְּלוּמְרֵי כִּינּוּן שְׁמוֹ
אֵיזֵי לֵב בְּמַעֲשֵׂי שֶׁנָּא
וּסְגִיָּה וְדֹל שֶׁנָּה חָרִי.
שֶׁחֲסָם אֵל הָאֲפִיזי כְּתוּב.
לֵב מַעֲשֵׂה אֵילֶפֶס פֶּטוּר
חֲהֵלָה, וְרֹאזֵי אֲמַרְנָה
לִיחֻלֵּן חֲהֵלָה אֵלֶּם, אֲבָן
דְּרַם יִצְאָה בְּהֵן יִי חֻבְתָּ
וּשְׁכַחְתָּן כְּלָמִיד
כִּי יִשְׂרָאֵל חֲהֵלָה אֲמַר
חֲחֻנָּן וּבִלְבָד מַעֲשֵׂה אֵילֶפֶס
יִי, מִזִּיקָה לֵב רִישׁ לִקְשׁ
לֵחֵם חָרִי לִי.
וְכֻסְתָּא בְּבִילֵת, וְחֵטְמָה
נִמְעָמָה, נִסְמָן הַלִּשְׁפָּה
מִדְּכֵתִי וְיִסּוּר לִמְשַׁפָּה
כִּי אֲמַר (דְּרַבָּה)